

Uzasadnienie

1. Ustalenia faktyczne

Jan Nowak 24 listopada 2013 r. około godziny 3 szedł ulicą Kościuszki w Świdniku. Był pod wpływem alkoholu. Minał grupę mężczyzn, w której znajdowali się K. i D. K. zapytał go, dokąd idzie. Jan Nowak odpowiedział, że szuka przystanku lub taksówki i poszedł dalej. K. i D. udali się za Janem Nowakiem. Po chwili D. złapał go ręką za szyję i przewrócił do tyłu. Kiedy Jan Nowak leżał, D. przytrzymał go, a K. przeszukał mu kieszenie.

(zeznania Jana Nowaka k. 4, 96-97, 231, protokół okazania osoby k. 95-98, częściowo wyjaśnienia K. k. 114-115, 165, wyjaśnienia T. k. 126, zeznania T. k. 614v, wyjaśnienia D. k. 171, 569v, zeznania M. k. 594)

K. i D. zabrali Janowi Nowakowi portfel o wartości 20 zł wraz z pieniędzmi w kwocie 70 złotych, telefon komórkowy marki Nokia Asha 203 o wartości 300 złotych, kartę płatniczą, dowód osobisty, bilet okresowy elektroniczny, legitymację studencką.

(zeznania Jana Nowaka k. 4-5, 108, 231, częściowo wyjaśnienia K. k. 115, wyjaśnienia D. k. 171)

K. i D. podzielili się pieniędzmi, K. zabrał kartę płatniczą i ukryli pozostałe przedmioty.

(wyjaśnienia K. k. 165, częściowo wyjaśnienia D. k. 171, częściowo k. 570v)

D. został zatrzymany. Nie był dotychczas karany. Jest bezdzietnym kawalerem. Obecnie pracuje jako pracownik fizyczny z wynagrodzeniem 1.200 zł netto.

(dane z KRK k. 224, 524, 602, dane osobopoznawcze k. 325, porozumienie stron rozwiązujące umowę o pracę k. 485, umowa o pracę k. 486, zaświadczenie o dochodach k. 487, protokół zatrzymania osoby k. 157-158, opinia k. 484, dane o osobie k. 569)

K. został zatrzymany. K. był karany. Jest bezdzietnym kawalerem. K. podjął

pracę, w zakładzie pracy ma dobrą opinię. Uczestniczy w terapii resocjalizacyjnej.

(protokół zatrzymania osoby k. 80-81, dane z KRK k. 225-226, 526-527, 603-604, dane osobopoznawcze k. 327, opinia k. 610, informacje z AŚ k. 517, 425, 271-273, dane o osobie k. 568v, wyjaśnienia K. k. 570v)

2. Ocena dowodów

Wyjaśnienia oskarżonych w części zasługiwały na wiarę.

Sąd nie dał wiary pierwszym wyjaśnieniom K., że sam dokonał rozboju, bo przeczą temu zeznania pokrzywdzonego, wyjaśnienia D. i kolejne wyjaśnienia K.

Sąd uznał zeznania pokrzywdzonego Jana Nowaka za wiarygodne z wyjątkiem tego, że to K. przewracał pokrzywdzonego, gdyż zarówno K. (k. 165), jak i D. (k. 171) wskazywali, że to właśnie D. przewrócił pokrzywdzonego. Rozbieżność ta wyniknęła ze stanu nietrzeźwości pokrzywdzonego i sposobu postępowania oskarżonych. Jak wynikało z ostatnich zeznań pokrzywdzonego, był on przytrzymywany w taki sposób, że jego zdolności spostrzegania okoliczności były ograniczone.

Zeznania świadków A. (k. 237) i B. (k. 876) zostały uznane za wiarygodne.

Zeznania świadków P., M., B., J. oraz E. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wiedzieli nic o zdarzeniu.

Sąd uznał za wiarygodne dokumenty: protokół oględzin (k. 314-315), protokoły zatrzymania osoby (k. 80-81, 157-158), protokół przeszukania (k. 73-77), protokół okazania osoby (k. 96-98), dane z KRK (k. 224, 524, 225-226, 526-527, 602-604), pokwitowanie (k. 316), charakterystyki (k. 325, 327), opinie z miejsc pracy (k. 484, 610), porozumienie (k. 485), umowa o pracę (k. 486), zaświadczenie o dochodach (k. 487), informacje z AŚ (k. 517, 425, 271-273).

Pozostałe ujawnione dowody były nieistotne.

3. Ocena prawna

Sąd uznał, że oskarżeni dopuścili się zarzucanego im czynu z art. 280 § 1 k.k.

Przestępstwo rozboju stypizowane jest w art. 280 § 1 K.k. Zgodnie z tym przepisem odpowiedzialności karnej podlega ten, kto kradnie, używając przemocy wobec osoby lub grożąc natychmiastowym jej użyciem albo doprowadzając człowieka do stanu nieprzytomności lub bezbronności.

W nocy 24 listopada 2013 r. K. i D. działając wspólnie i w porozumieniu przy użyciu przemocy polegającej na przytrzymywaniu Jana Nowaka za szyję, przewróceniu go na ziemię, ukradli mu różne przedmioty i dokumenty.

Nie ulega wątpliwości, że obaj oskarżeni obejmowali zamiarem nie tylko podejmowane przez siebie czynności, ale także działania drugiego z napastników, które łącznie składały się na realizację strony przedmiotowej przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

Oskarżeni dopuścili się zarzuczonego im czynu zabronionego z zamiarem bezpośrednim, tj. zmierzając do przywłaszczenia mienia i dokumentów należących do pokrzywdzonego. Wniosek taki wypływa z kontekstu sytuacyjnego i kolejności działań oskarżonych. Przewrócili oni pokrzywdzonego, przeszukali go i zabrali wszystkie znalezione rzeczy, a K. dopytywał też pokrzywdzonego, czy posiada on inne rzeczy. W świetle tych okoliczności sąd stwierdził, że zamiar kierunkowy powstał u oskarżonych przed rozpoczęciem stosowania przemocy.

4. Kara i konsekwencje prawne

Sąd doszedł do przekonania, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonych nie był znaczny. Wpływ na taką ocenę miał sposób działania oskarżonych, polegający na użyciu przemocy o małym natężeniu, które nie spowodowało powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego.

Jednocześnie sąd uwzględnił liczbę i rodzaj zabranych przedmiotów, a także ich niewielką wartość. W zakresie sposobu popełnienia czynu zabronionego należało uwzględnić, że oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu, wykorzystując stan nietrzeźwości pokrzywdzonego oraz sytuację zagubienia w porze nocnej, w nieznanym sobie mieście, w jakiej się znalazł.

Sąd uznał, że stopień winy był wysoki. Nie zachodziła żadna okoliczność ją wyłączająca lub ograniczająca.

Przy wymiarze kary sąd uwzględnił treść art. 53 § 1 i 2 k.k., dbając o to, by orzeczona sankcja była proporcjonalna do stopnia społecznej szkodliwości, nie przekraczała stopnia winy, a także realizowała względy prewencji tak ogólnej, jak i szczególnej. Zasadne było zatem wymierzyć każdemu z oskarżonych karę 2 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając oskarżonym kary pozbawienia wolności nie przekraczające 2 lat, sąd musiał rozważyć, czy w ich przypadku można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Sąd miał przy tym na uwadze fakt, iż dla orzeczenia warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie ma zasadniczego znaczenia sama wysokość kary. O zawieszeniu wykonania kary decyduje się po ustaleniu jej wymiaru na podstawie odmiennych przesłanek (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 6 października 2004 roku, II AKa 184/04, KZS 2004/10/14). Zgodnie bowiem z treścią art. 69 k.k., sąd bierze tu pod uwagę przede wszystkim postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa (§ 2). Sąd ocenia też, czy warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające, żeby orzeczona kara osiągnęła swój cel, a zwłaszcza to, żeby sprawca nie powrócił do przestępstwa (§ 1).

Rozważając te przesłanki w odniesieniu do oskarżonego K., sąd miał na uwadze to, że był on wcześniej karany. Jednak samo to nie może przesądzać o niemożności warunkowego zawieszenia wykonania kary. Należy bowiem dodatkowo uwzględnić, że oskarżony podjął pracę i korzysta z programu resocjalizacyjnego. Sąd uznał zatem, że oskarżony stara się zmienić tryb życia. W takiej sytuacji sąd stwierdził, że warunkowe zawieszenie kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wskazanych wcześniej celów kary. Mając to na uwadze, sąd ustalił wymiar zawieszenia na maksymalny dopuszczalny okres 5 lat.

W odniesieniu do oskarżonego D. sąd również warunkowo zawiesił

wykonanie wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Sąd uznał, że nie jest konieczne umieszczenie go w zakładzie karnym. Kodeks karny stwierdza bowiem, że korzystniejsze jest wymierzanie kar wolnościowych. Prowadzi do przekonania, że w przypadku oskarżonego wystarczy wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zwłaszcza, że D. nie był dotychczas karany. Orzeczonej przez sąd czteroletni okres zawieszenia pozwoli zweryfikować te przypuszczenia.

Sąd orzekł zgodnie z art. 33 § 2 k.k. grzywnę. Oskarżeni dopuścili się bowiem przestępstwa po to, by osiągnąć korzyść majątkową. Orzeczonej grzywna sprawi, że oskarżeni bardziej odczują dolegliwość kary. Może to mieć wpływ na ich zachowanie w przyszłości. Orzeczonej wymiar 50 stawek dziennych uwzględnia wskazane wyżej okoliczności, brane pod uwagę przy ustalaniu wymiaru kary pozbawienia wolności. Wysokość stawki w kwocie 20 złotych w przypadku D. i 15 złotych w przypadku K. uwzględnia warunki osobiste, rodzinne i majątkowe oskarżonych, a także ich możliwości zarobkowe.

Na podstawie treści art. 63 § 1 k.k. sąd zaliczył na poczet wymierzonych oskarżonym kar grzywny okres ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania – w przypadku K. od 27 do 29 listopada 2013 r., a w przypadku D. w dniu 29 listopada 2013 r. W obu przypadkach sąd ustalił, że jeden dzień pozbawienia wolności odpowiada dwóm stawkom dziennym grzywny.

W zakresie rozstrzygnięcia co do naprawienia szkody i zadośćuczynienia sąd wskazał, że wartość przedmiotów zabranych pokrzywdzonemu wynosiła 390 zł. Jako że pokrzywdzony odzyskał zabrany mu telefon o wartości 300 zł (k. 108), pozostała do naprawienia szkoda majątkowa w wysokości 90 zł.

W zakresie szkody niemajątkowej sąd wskazał, że bez wątplenia doszło u Jana Nowaka do krzywdy. Sąd miał jednak na uwadze, że stopień stosowanej przemocy nie był duży, a pokrzywdzony nie doznał obrażeń ciała. Sąd nie uznał więc, by doznana krzywda uzasadniała zasądzenie od każdego z oskarżonych

kwoty 3.000 zł na rzecz pokrzywdzonego, nawet przy uwzględnieniu okoliczności popełnienia czynu. Jan Nowak nie wskazywał w toku postępowania na okoliczności, które by uzasadniały zasądzenie takiej kwoty od każdego z oskarżonych.

Mając powyższe na uwadze sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał każdego z oskarżonych do zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 45 zł jako naprawienie szkody majątkowej w części, a także kwoty 1000 zł jako częściowe zadośćuczynienie za doznaną krzywdę.

5. Koszty

Oskarżony K. w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, zaś D. w postępowaniu sądowym korzystali z pomocy obrońców z urzędu. Sąd uznał zatem za zasadne zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. W. kwoty 1.608,84 zł jako wynagrodzenie za obronę z urzędu wobec oskarżonego K., zaś na rzecz adw. I. K. kwoty 1.239,84 zł jako wynagrodzenie za obronę z urzędu wobec oskarżonego D.

Stosownie do § 14 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, stawka minimalna za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu zwyczajnym wynosi 420 zł, zaś w postępowaniu przygotowawczym objętym śledztwem wynosi 300 zł. Sprawa niniejsza na etapie postępowania sądowego podlegała rozpoznaniu w postępowaniu zwyczajnym, dlatego należało przyznać obrońcom kwotę 420 zł, zaś adw. W. W. kwotę 300 zł za postępowanie przygotowawcze prowadzone w formie śledztwa. Sąd przyznał obrońcom – zgodnie z § 16 rozporządzenia – dodatkowo kwotę 84 zł (stanowiącą 20% z kwoty 420 złotych) za każdy kolejny termin powyżej pierwszego. Łączną uzyskaną w ten sposób kwotę sąd powiększył – stosownie do § 2 ust. 3 cyt. rozporządzenia – o stawkę podatku od towarów i usług, wynoszącą 23 %.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu jest zgodne z art. 624 § 1 k.p.k. i 627 k.p.k.

Sąd zwolnił oskarżonych z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych powyżej kwoty 500 zł, uznając, iż byłoby to dla nich zbyt uciążliwe. Dlatego, uwzględniając ich sytuację majątkową oraz orzeczone w sprawie kary grzywny i obowiązki naprawienia szkody, sąd zasądził od każdego z oskarżonych po 500 zł jako częściowy zwrot kosztów sądowych.

Mając na uwadze wskazane powyżej okoliczności, sąd orzekł jak w wyroku.

